

Aidas Marčėnas

PLIKLEDIS KATEDROS AIKŠTĖJE

pasiklyst neįmanoma, – lauksi nelauksi – ateis
ateistų kalėdos su kopiančios saulės graža –
užmokėta jausmingais, tuščiais sakinių statiniais,
paauglystės svajonėmis, temstančio proto varža

čiuožkim, čiuožkim, – užšalus tėvynė, giliau – sekluma
vos alsuojančiai sielai, – kažkas ten, po gruodžio ledu,
amžinoj tėkmėje suvirpėjo, paskui – tik suma
praeitųjų gyvenimų, – kur link, adomai, vedu

kur link raudu – išverkčiau iš lenkų kalbos, kaip antai:
už sveikatą brangesnė, – beveik kaip baltakė pigi,
tartum spiritus – siela, – ką jos akimis pamatai
lietuvon atsimerkdamas – viešpatie, kaip tu sergi

nuo liežuvio nuslydęs krenti su mamom ir velniais,
ir, nešventą mergelę palietęs, verti ją tyra,
slidinėjį po aikštę, lyg eitum vandens telkiniais,
bet nėra čia stebuklo – negali jo būti – yra

Aidas Marčėnas, *Eilinė*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2006, p. 217.

Marcelijus Martinaitis

ATMINTYS

LVIII

Kaip valkatą nežinoma kryptim išeiti traukia –
bedievės tavo akys Dievo vėl ieškoti šaukia
į dykumą. O stepės Akermano!
Į stabą pavirsti nuo jų platumo. Meną

ten užmiršti, ten šviesos apsireiškia,
ten išgirsti pasaulio šiugždesį neaiškų,

ten skitų aušros pateka raudonos, –
balsu iš Lietuvos ten klausėsi Adomas.

Marcelijus Martinaitis, *Sugrįžimas*, Vilnius: Tyto alba, 1998, p. 439.

Judita Vaičiūnaitė

MARILĖS KRYŽIUS

Dar pašilėj šviesu,
bet prieblanda
po eglėm išvešėjus,
ir tik raudona saulė dega
šaltame upelio veidrody –
Adomo ir Marilės
susiglaudusių žirgų šešėlius
regėk pro plukių
baltažiedžius nėrinius,
nes dar beveik
sustingusi šilainė,
dar gyva širdy sena kartybė,
ir tik senų sonetų žodžiai
tikina, kad čia sugrįš,
aplenkę plentą,
du šešėliai migloje –
juk taip arti
šventoriuje po tuopomis
granitinis Marilės kryžius.

1988

Judita Vaičiūnaitė, *Šešėlių laikrodis*, Vilnius: Vaga, 1990, p. 85.